

Bruria Zsuzsa

A tökéletes nap

Az összes lány belé volt szerelmes az osztályban, mindenki az ő legjobb barátnője akart lenni, és egymással is csak rajta keresztül barátkoztunk. Ez egy engesztelhetetlen égi és lelki szerelem volt a mi Hókarú Nauszikánkkal.

Nem világos, miért adtuk neki az osztályban a Hókarú Nauszika nevet, hisz, ha tehette, még télen is bikiniben ült otthon a nyitott ablakban, és elszántan, teljes odaadással, időt, fáradságot nem kímélve napozott. Ez volt létezésének értelme, hajtóereje. Kávébarnára akart sülni minden körülmények között. Nekünk Ő volt az istennőnk, neki meg a nap volt az istene. Mintha arra vágyott volna, hogy a napsütés rabolja el, perzselje fel, párologtassa el és engedje felszívódni a mindenségbe. De sohasem tudott annyira lesülni, hogy elégedett legyen vele, a napozásnak sohase lehetett vége, minden egyéb tevékenységet csak a napozás átmeneti felfüggesztésének tekintett. Mélyfekete bőrre vágyott, triplakávészínű bőrre, ahogy nevetve ismételte nekünk.

Mi, az összes többi lány az osztályban, minden bánatunkkal hozzá fordultunk, hozzá vittük biopsziára, vagy egyenesen boncolásra, és ő néma vigaszt nyújtott, soha nem mondott semmit, vagyis ritkán, és akkor is keveset, csak mosolygott, vagy gyönyörözve nevetett, olykor könnyes, megérett szemmel. Melegség és végtelen szeretet áradt egész lényéből. Mindenkiről tudta, hogy épp mit érez és mit csinál, vigyázott ránk még a távolból is, mintha ezer antennája lett volna hozzánk és ügyes-bajos dolgainkhoz. Ő volt érzelmeink csendes, együttérző szökőkútja és legfőbb őrzője.

Egyszer nyáron, a gimnázium első éve után váratlanul feljött hozzánk, mikor senki sem volt otthon, csak én – féláljultan. Egy órával korábban bevettem három szem noxiront – egy bivalyerős altatót –, mert szerelmi bánatból kifolyólag aludni akartam. A nyolc évvel idősebb pasimat reggel gyanútlanul kikísértem a Nyugati pályaudvarra, ahonnan művésztaborba indult. A vonatlépcsőn visszafordulva lehajolt hozzám a peronra, és azt mondta, hogy míg távol van, én nyugodtan kezdjek el járni bárkivel, akihez kedvem támad, ő most visszaadja a szabadságomat. Amit mondott, felért egy lórúgással. Mellbe. Teljesen váratlanul, felkészületlenül ért. Nem tudtam válaszolni, belém rekedt az artikulálatlan nyűszítés. Némán néztem a távolodó vonat után. Aztán hazamentem, bevettem apám altatójából három szemet és lefeküdtem az ágyára embriótartásba kucorodva. Aludni szerettem volna, nagyon-nagyon sokáig, és egy jó darabig nem létezni, nem érezni semmit, és mindent elfelejteni. Egyszer csak azt éreztem, hogy Hókarú Nauszika ül mellettem az ágyon, lakásajtónk mindig nyitva volt, csengetni legfeljebb a rendőrök csengettek, ha jöttek, mindenki más bármikor benyithatott. Minden erőmet összeszedve felemeltem kábán a fejem, de beszélni nem tudtam, csak a könnyfűgönyön át bámultam Hókarú Nauszikát, ő pedig aggódó mosollyal egyre csak azt ismételte, miközben simogatta a fejem, „Nem szabad! Nem szabad! Nem szabad!” Aztán felállt és elment, de előbb még lelkemre kötötte, hogy aludjam ki magam, és aztán beszéljünk. Honnan tudta, hogy baj van és el kell jönnie hozzám? Annyira szerettem volna, ha visszaül mellém, és tovább simogatja a fejem, de a hangszálaim nem rezegtek, és a szám sem működött.

Pár nap alatt kialudtam a három Noxiront, aztán gyönyörűen becsomagoltam az ezüstszálas türkizkék ruhámat, amelyet anyám varratott nekem abból az elképesztően különös, finom anyagból, amelyet ezredes nagybácsikám felesége hozott Kínából, és elvittem Hókarú Nauszikának. Tudtam, hogy imádja azt a ruhát, és igaz, hogy én is szerettem, de Hókarú Nauszikát még a ruhánál is jobban. Nem fogadta el, anyja megtiltotta neki, hogy elfogadja tőlem ajándékba, kizárólag azt engedte meg neki, hogy megvegye tőlem. Nem, nem szerettem volna eladni, én ajándékba akartam adni. Patthelyzetbe kerültünk. Gyűlölni kezdtem az anyját, hogy Hókarú Nauszika csak úgy kaphatja meg tőlem a vágyott ruhát, ha pénzt ad érte, és ezzel kioltja, lenullázza, kiheréli a szeretetet, melyet Hókarú iránt éreztem. Nyilván ez volt a cél. Egy rideg üzleti aktussá lesz leredukálva a ruha átadása, a ruháé, amelytől eleve meg se szerettem volna válni. Ha elfogadom a pénzt, egy gusztustalan, pitiáner anyagias nőszemély leszek, holott fájdalmas volt lemondanom a ruháról, amelynek nem volt pénzbeli értéke a szememben, kizárólag szentimentális. Viszont mivel Hókarú erre vágyott, felértékelődött, több lett, mint ruha. De lenyeltem a békát, mert fontos volt nekem, hogy Hókarú örüljön, felragyogjon az arca, és szépen lássa magát, tehát le kellett mondanom a nagyvonalúságról, az ajándékozás örömről, és pitiáner, kapzsi nőszemélynek kellett látszódjak még a saját szememben is. Kiábrándultan, felháborodottan és undorodva vettem át a pénzt, kizárólag azért, hogy a ruha Hókarú Nauszikáé lehessen. Ember tervez, a sors ördöge meg intézi az ügyeket ahogy akarja.

Aztán Hókarú Nauszika ebben a ruhában hódította meg azt a pasit, élete szerelmét, aki az utolsó cseppig kiszívta belőle minden életerejét. Ugyanolyan kontrollmániás terrorista volt, mint Hókarú apja, csak az egyikük hivatásos katonatiszt volt, a másikuk rendőrtiszteket tanított birkózni a rendőrfőiskolán.

Pár évvel gimí után a Népköztársaság útján futottunk véletlenül össze Hókarúval egy buszmegállóban. Nem válaszolt, akármit is kérdeztem tőle. Egy szót se szólt, csak ömlöttek a szeméből a könnyek, és némán, fültől fülig fájdalmasan mosolygott rám. Egy idő után rájöttem, a pasija valószínűleg megtiltotta neki, hogy bárkivel szóba álljon a múltjából, jelenéből vagy jövőjéből. Más magyarázatot nem tudtam elképzelni.

Aztán évekig csavarogtam a világban, és az egyik hazajövetelem alkalmából rátelefonáltam a régi telefonszámán. Az apja vette fel, és nagyon csodálkozott, hogy a lányát keresem.

- Maga biztos az egyik régi osztálytársa.
- Igen, feleltem, az új telefonszámát szerettem volna elkérni.
- Ő már hét éve halott, nekem pedig most mennem kell – mondta az apja, és letette rám a kagylót.

Ilyen az, amikor a tiszta felhőtlen égből egy masszív, ezer megawattos villám csap beléd. Lerogytam egy sámlira, de akkora tehetetlenségi erővel, hogy beszakadt alattam. Hókarú Nauszika nem halhatott meg! Aki ennyire szenvedélyes napimádó, aki ennyire minden ízében kedves és szerető és jó, az nem halhat meg huszonhét évesen. Mi van ezekkel a huszonhét évesen meghalókkal? Kik ők? Miért történik ez velük? Körbetelefonáltam gimnazista osztálytársaimat, hogy kiderüljön, mi történt. Szinte az egész osztály ott volt a temetésén, mégse jutott el hozzám a hír. Osztályfőnöknőm megtiltotta, hogy felkeressem a szülőket. Van elég bajuk, ne kavard fel az iszapot, mondta. Egy darabig szót fogadtam neki, aztán Japánba való elutazásom

előtt elegendő lett, bedühödtem, milyen alapon akarja nekem megtiltani a tanárnő, hogy beszéljek a szülőkkel. Semmi köze hozzá, ez csak rám és rájuk tartozik. Virágot vettem, csokit meg mézespuszedlit, és becsöngettem Hókarú gyerekkori lakásába. Azt már a gimiben megtudtam, hogy az apja nem engedte magyar irodalmat tanulni, ami a napozáson túl a másik nagy szerelme volt, hanem a vendéglátóipari főiskolára kényszerítette, mert szerinte olyasmit kell tanulnia, amelyből rendes fizetés állás lesz, és nem értelmetlen álmodozás. Rettenetes volt elképzelnem ezt a finom költői lelket valamilyen hotel sötét, félszuterén portáján, ahol az a dolga reggeltől estig, hogy feljegyzéseket készítsen a vendégekről és a vendégek vendégeiről. Ki, mikortól meddig jött-ment, hogyan viselkedett. Közben birkózó férje beadta a válókeresetet, mert nem jött össze a gyerek. Ez rendkívül megalázó lehetett Hókarú Nauszikának, ugyanakkor pont emiatt tarthatták alkalmasnak arra, hogy kinevezzék egy bulgáriai tengerparti hotel igazgatójának, ahová a másod- és harmadvonalbeli pártfunkciókat és családjaikat küldték nyaralni. Az elsővonalbeliek kaptak útlevelet nyugati tengerpartokra is. Szóval Hókarú egy egyedülálló, elvált, gyermektelen nőnek számított, akinek belefért a huszonnégyszáz éves hotel élén. Itt már nem kellett feljegyzéseket készítenie, csak biztosítani, hogy mások készíthessenek feljegyzéseket, és kapjanak meg minden szükséges információt és segítséget. Eddig ismertem a sztorit, mikor nagy elhatározással meglátogattam a szülőket Hókarú gyerekkori lakásában, ahol annyi boldog órát töltöttünk gimnazistaként. Ő napozott, én meg közben kedvenc verseit olvastam fel neki. Pilinszky-imádó volt. Gyönyörű mosolyával suttogva vallotta be, hogy legszívesebben Pilinszky házvezetőnője lenne, hogy gondoskodhasson róla, minden apró kívánságát teljesíthesse, és mellette lehessen éjjel és nappal. Azért suttogott, mert a papa gyakran nyikorogtatta a padlót az ajtó előtt, hogy kihallgasson minket. Rendszerint be is kiáltott a zárt ajtón át, hogy „Miért nem tudsz rendes barátokat összeszedni? Miért kell neked mindig zsidókat hazahoznod? Miért, miért?”

Hókarú elvörösödve kért elnézést az apja bunkósága miatt. Érdekes, hogy akkor én ezt egyáltalán nem vettem magamra, eszembe se jutott, hogy esetleg rólam beszél, viszont elkezdtem pörgetni a neveket a fejemben, hogy kire is gondolhat a papa az osztályból, és mégis mi a fene baja lehet a zsidókkal. Nah, mindegy, az a lényeg, hogy nem telefonáltam előre a szülőknek, csak becsöngettem hozzájuk, hogy lesz, ami lesz, mert mindent tudni akartam Hókarú haláláról, minden apró, gyűszűnyi részletet.

A mama fogadott kisírt szemekkel. Egyből megbocsátottam neki, hogy nem engedte az ezüstszálas, türkizkék ruhát odaajándékozni Hókarúnak. Kávét ittunk és az általam hozott mézespuszedlit majszoltuk, mikor kiderült, hogy Hókarú halálának napján nem csak az akkori pasija volt jelen a bulgáriai tengerparti hotelben, de volt férje, sőt annak új felesége is. A gyerekeket – aki a kiszámíthatatlan sors kegyetlen bosszúja miatt mozgáskorlátozottan született, holott a volt férj legnagyobb álma az volt, hogy ha végre lesz egy fia, akkor első osztályú sportolót neveljen belőle – otthon hagyták a nagymamánál.

– Balesetnek könyvelték el, balesetnek – ismételtette a kisírt szemű, vigasztalhatatlan mama. Meg hogy hiába volt új férfi jelen az életében, mindenki tudta, hogy Hókarú még mindig a volt férjébe szerelmes, szenvedélyesen.

Én meg csak azt ismételtettem, hogy mennyire szerette mindenki az osztályban Hókarút, hogy ő volt kimondatlanul is a lelki vezetőnk, az üdvözítő fény a kilátásta-

lan gimnáziumi évek alatt. Aztán elkértem az exférj telefonszámát, hiszen ő volt ott a helyszínen, ő fogja tudni pontosan elmondani, mi történt.

Legnagyobb meglepetésemre a volt férj azonnal belement, hogy találkozzon velem, ráadásul pont ott, a Széppataki cukrászdában, ahová az egész gimi járt, beleértve a randevúzó tanárokat is. Meglepett a volt férj büntudata, kiderült, hogy még mindig rendszeresen kijár a temetőbe meglátogatni Hókarú sírját, beszél hozzá, és magát tartja felelősnek a történetekért. Nyomatékosította, hogy sohasem lett volna szabad elválnia Hókarútól. Ha több türelme lett volna, talán még a gyerek is összejön. Aztán végre rátért a sorsdöntő napra. Hókarú megszervezte a tökéletes napot négyük számára: Ő volt ott, meg az új pasija, a volt férj és a volt férjének az új felesége. Egész nap szigetről szigetre hajókáztak a tündöklő napfényben a felhőtlen ég alatt, és ittak, mindent, ami csak a kezük ügyébe akadt, sört, csokilikört, whiskyt, bort. A volt férj látta ugyan, hogy nagy a feszültség Hókarú és az új férfi között, ingerült szóváltásokat kellett valahogy lecsillapítania a túra alatt, mert az új pasi mindvégig gunyorosan beszólogatott Hókarúnak, de a volt férj nem tudta hogyan kezelje a helyzetet, pedig baljós előérzete volt egész nap. Legszívesebben megfogta volna Hókarút, hogy elszöktesse egy másik hotelbe, de a körülmények gúzsba kötötték, tehetetlenné tették. Mikor este visszaértek a hotelbe, mindenki rendesen el volt ázva. A volt férj a földszinten kapott szobát új feleségével, Hókarúék meg felmentek a kilencedikre a szolgálati lakásba. Hókarú még négyszer-ötször lement a volt férjéhez mindenféle ürüggyel, az utolsó körben még elkérte tőlük a rádiós lejátszójukat is, mert azt mondta, zenét akar hallgatni. Már épp elaludtak volna az új feleségével, mikor nagy puffanást hallottak, mintha valami hatalmas erővel az ablakuk elé zuhant volna. Nemsokára zajok érkeztek a folyosóról is, trappolás, futkosás, hangzavar meg sikoltozás. Hókarú Nauszika vérbe fagyva feküdt odakint. Mindenkit többször is kihallgattak. Hókarú Nauszika barátja nem tagadta, hogy veszekedtek, mert Hókarú Nauszika vagy hússzor lejátszotta a *Nothing Compares to You* című számot, és ebből lett elege a férfinak, és azt kiabálta, hogy Hókarú menjen le a földszintre, és bújjon ágyba a volt férjével, akibe szerinte még mindig szerelmes. Erre Hókarú kipattant mellőle az ágyból, és egyszeri nekifutásból kiugrott az erkélyről. Legalábbis ezt állította a férfi. Mivel saját bevallása szerint erősen spicces állapotban volt, egy helyi ügyvéd tanácsára nem engedte magát hazugságvizsgálóra kötni, nehogy esetleg ellentmondásokba keveredjen. Senki más nem volt tanúja az eseményeknek, így végül a rendőrök nem látták értelmét a hosszas kutakodásnak, minél előbb le akarták zárni az ügyet. A hivatalos jelentésben kizárták az öngyilkosságot és a gyilkosságot is. Megállapították, hogy a balesetet a szálloda erkélyének szokatlanul alacsony korlátja okozta.